

III. tr. zák. Zrušovací soud míní, že tu není zmatečnosti podle § 344 čís. 10 a) tr. ř., ač připouští, že stylisace II. hlavní otázky není zcela přesná. Porotní soud řídil se při její stylisaci patrně českým překladem § 132 III. tr. zák. ve vydání Kallabově-Herrnrittově (Kompas), kde slovo »verleitet« německého originálu je přeloženo slovem »přiměje«, asi proto, by se bylo vyvarováno opakování slova svěsti. »Přiměti« samo o sobě neznamená ovšem ještě tolik jako »verleiten«. Hledíc k doslovu tohoto § v českém znění »svedení jímž někdo přiměje« měla II. hlavní otázka znít správněji » přiměl svedením k dopuštění smilného činu«, ač nestačilo-li prostě říci » svedl k dopuštění«. Ostatními důvody zmatečnosti čís. 5 a 8 § 344 tr. ř. nebylo třeba se zabývat, neboť již vzhledem k tomu, že je rozsudek zmatečný podle § 344 čís. 9 tr. ř., bylo podle § 348 tr. ř. uznati, jak se stalo.

Čís. 3028.

Ke skutkové podstatě zpronevěry nestačí v subjektivním směru »vědomé přivlastnění«, nýbrž se vyžaduje »vědomé bezprávné přivlastnění si« svěřené věci; pouhá »svémoc« nevystihuje ještě vědomí hmotné protiprávnosti.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1927, Zm I 221/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 8. března 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §§ 183, 184 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Z vývodů zmateční stížnosti o důvodech zmatečnosti podle čís. 9 a) a 10 § 281 tr. ř. jsou významné hlavně ony, jimiž se stížnost s hlediska důvodu čís. 9 a) § 281 tr. ř. snaží dolíčiti, že není tu zavinění obžalovaného po stránce subjektivní. Zmateční stížnost namítá, že ke skutkové povaze zločinu zpronevěry náleží vědomí protiprávního zadržení svěřené věci a že nalézací soud neučinil potřebného zjištění o tom, zda obžalovaný jednal jsa si vědom protiprávnosti zadržení 20.000 Kč, když částku tu Františku J-ovi nevydal a když zatím u notáře ji nesložil a zdůrazňuje okolnosti, jež prý toto vědomí protiprávního zadržení vylučují, tak zejména civilně-právní poměr mezi obžalovaným a Františkem J-em, opravňující prý obžalovaného k tomuto zadržení. Nalézací soud uváděje v napadeném rozsudku, že po stránce subjektivní »stačí úmyslné, t. j. vědomé přivlastnění si nebo zadržení svěřené věci«, dospívá z tohoto právního názoru ve spojení s objektivní stránkou zločinu zpronevěry, již má za zjištěnu, k výroku odsuzujícímu. Než tomuto právnímu názoru

nelze bezvýhradně přisvědčiti. Zpronevěra pojmově předpokládá hmotně protiprávní zadržetí nebo přivlastnění si svěřené věci. Nestačí proto po stránce subjektivní, jak míní nalézací soud, »vědomé přivlastnění«, nýbrž jen »vědomé bezprávné přivlastnění« svěřené věci. Takovéto »vědomé protiprávní přivlastnění« soud však v souzeném případě, vycházející ze svého nesprávného právního názoru, nezjistil. Zjištění, že obžalovaný spotřeboval peníze jemu svěřené »svémocně« nepostačuje, poněvadž svémoc ještě nevystihuje vědomí hmotné protiprávnosti. Vyžaduje-li se takto ke skutkové povaze zpronevěry, by pachatel jednal u vědomí, že si bezprávně přisvojuje nebo zadržuje věc jemu svěřenou, — byla by ovšem zpronevěra vyloučena pro nedostatek zlého úmyslu, když pachatel na příklad — což by v souzeném případě mohlo přijíti v úvahu — měl důvodně za to, že jest oprávněn věc mu svěřenou si podržeti. Jest tudíž zmateční stížnost po stránce té odůvodněna a pro nedostatek zjištění po stránce subjektivní bylo uznati, jak se stalo.

Čís. 3029.

Poštovním úředníkem nebo zřízencem předsevzaté otevření nebo potlačení dopisů, jež se mu dostaly do rukou z příčiny jeho služebního výkonu nebo z důvodu jeho úředního poměru, zakládá bez ohledu na to, zda dopis obsahoval peníze či jiné hodnoty, již samo o sobě skutkovou podstatu zločinu zneužití moci úřední podle § 101 tr. zák.; jde o tento zločin, nikoliv o krádež neb úřední zpronevěru, otvíral-li poštovní úředník při třídění pošty dopisy, o nichž se domníval, že obsahují peníze, peníze vybíral a sobě ponechával, dopisy pak zalepoval a expedoval nebo páčil.

Trestní sazbu podle § 103 tr. zák. jest považovati za jednotnou.

Opravný prostředek ve prospěch obžalovaného předpokládá, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen ve svých právech.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1927, Zm I 421/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Lito-
měřicích ze dne 20. května 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zlo-
činem zpronevěry podle §§ 181, 182 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Nalézací soud bere po skutkové stránce za prokázáno, že obžalovaný, jenž byl zaměstnán jako poštovní úředník u poštovního úřadu v B., otvíral při třídění pošty, tedy u výkonu svého veřejného úřadu, jednotlivé dopisy, o nichž se domníval, že obsahují peníze, že peníze z nich vybral a si ponechal, dopisy pak zalepil a expedoval nebo spálil v kamnech; že takto jednal od března nebo dubna 1925 až do konce roku 1926 a